

РЕШЕНИЕ

№ 7729

гр. София, 20.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 24.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8760** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост /ЗОБС/.
Образувано е по жалба на Т. К. М. от [населено място], депозирана чрез адвокат П. Х. А. от САК срещу Заповед №РМЛ20 – РД48–7/05.08.2020 г. на Кмета на Район „М.“ – СО, с която на основание чл.65, ал.2 ЗОС и чл. 34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община е разпоредено да се из земе общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] от оспорващия и от К. К. М., които го държат без правно основание. С жалбата е поискана отмяна на оспорения акт с твърдение, че процесното жилище е закупено от бащата на оспорващия, следователно същото не се държи без основание. Претендира се присъждането на разноски.
Ответникът Кмета на Район „М.“ - СО, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. Н. в представено писмено становище с изпращане на жалбата, оспорва същата като неоснователна. Счита, че са били налице всички предпоставки за издаване на оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Заинтересованата страна К. К. М. не е изразил становище.
По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната преписка, както и от досието на К. и Р. М. за процесния апартамент.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено

следното:

Видно от приложеното по делото удостоверение за наследници оспорващият и заинтересованата страна са наследници на К. С. М., починал на 27.05.2003 г. и на Р. К. М., починала на 01.05.2007 г.

С оспорената Заповед №РЛН20 – РД48–11/11.09.2020 г., издадена от Кмета на Район „М.“ - СО на основание чл.65, ал.2 ЗОС и чл. 34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община е разпоредено да се из земе общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] от оспорващия и от К. К. М.. Прието е, че същите го държат без правно основание.

От приложените по делото писмени доказателства се установява, че с договор за отдаване под наемот 01.06.1977 г. и настанителна заповед №900/01.06.1977 г. на Генералния директор на Държавно стопанско обединение „С.“ К. С. М. и четиричленното му семейство са настанени в жилището на основани чл.3, 5 и 18 от ЗНО.

Впоследствие е издадена Заповед №1312/91 г., с която К. наместник на ТОО „М.“ е разпоредил жилището да се продаде на К. С. М. и Р. К. М. на основание чл.13 ЗС и чл.120 от Наредба за държавните имоти за сумата от 11958 лева. В заповедта е посочено, че собствеността върху имота ще премине върху купувачите след заплащане на продажната цена и сключване на договор за покупко-продажба. От представените по далото доказателства /лист 70 от делото/ се установява, че цената, както и режииите, са платени на 19.10.1993 г. Видно от приложеното на лист 71 от делото Кметския наместник на ТОО „М.“ е уведомил К. и Р. М., че отказва да осъществи продажба на жилището на основание постъпил сигнал. Писмото е получено на 22.11.1993 г.

От страните по делото не е представен сключен догово за покупко-продажба.

От приложената административна преписка, краен акт по която е оспорената в настоящото производство заповед се установява, че с Покана за доброволно освобождаване на общински имот, получена на 25.06.2020 г. от К. М., последният и Т. М. са уведомени от Кмета на район „М.“ - СО, че обитаваното от тях жилище е общинска собственост, съгласно АОС №2530/30.08.2019 г. и се владее от тях без правно основание. Предвид това им е определен едномесечен срок, считано от получаване на писмото, в който да освободят общинското жилище. Посочено е, че при неспазване на срока за доброволно изпълнение ще се пристъпи към принудително изземване на общинския имот по реда на чл.65 ЗОБС.

На 29.07.2020 г. служители от общинската администрация са извършили проверка на наличната документация и събраните материали относно процесния имот, вследствие на което в съставения Констативен акт са констатирани, че имота е общинска собственост, съгласно АОС №2530/30.08.2019 г.; в жилището са регистрирани с постоянен и настоящ адрес Т. К. М. и К. К. М.; към датата на съставяне на КА същите не са освободили имота доброволно в определения I поканата за това срок.

Въз основа на Констативния акт и на основание чл.65 от ЗОБС и чл.34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община издадена оспораната в настоящото производство заповед, с която е наредено изземване на общинското жилище.

Жилището, чието принудително изземване е разпоредено, е частна общинска собственост, видно от представения по делото АОС №2530/30.08.2019 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.149, ал.1 АПК срок, спазени са изискванията на закона и жалбоподателят е надлежна страна, поради което е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът счита, че оспореният в настоящото производство акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, в установената писмена форма и съдържа както фактически, така и правни основания, послужили за издаването му.

Съдът установи, че в проведеното административно производство е допуснато нарушение на процесуалните правила. Лицата, по отношение на които е разпоредено изземване на жилището не са уведомени за началото на административното производство в противоречие с изискването на чл.26 АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал.1 АПК административния орган е длъжен да уведоми известните му заинтересовани лица за започналото пред него производство. Тази разпоредба е обща и касае всички административни производства, доколкото със специален закон не е изключено нейното приложение. Регламентираното с нея правило е гаранция за правата на засегнатите от административния акт лица и дава възможност на заинтересованата страна да бъде информирана за образуваното производство и с оглед на това да прояви съответната активност в защита на правата си, като представи становища и доказателства в негова подкрепа. Няма данни да е изготвено и връчено уведомление за започване на производството по издаване на оспорената заповед, т.е. в производството по издаване на същата е нарушена разпоредбата на чл.26, ал.1 АПК, тъй като жалбоподателят не е уведомен за започване на административното производство. Посоченото в поканата за доброволно изпълнение, че при неспазване на срока за доброволно изпълнение ще се пристъпи към принудително изземване на общинския имот по реда на чл.65 ЗОБС не може да се приеме, че е уведомление по чл.26 АПК, тъй като не поставя началото на производството.

В конкретния случай обаче съдът приема, че това не съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не би променило решението на административния орган. Преценката за характера и тежестта на допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила е винаги конкретна, с оглед спецификата на отделния казус, като нарушението е съставомерно по чл.146, т.3 АПК единствено, когато е рефлектирало върху съдържанието на властническото волеизявление. В този смисъл пропускът е съществен само ако е ограничил правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган. В хода на съдебното производство такова доказване не е проведено от страна на оспорващия, поради което релевантните за преценката на административния орган факти не са оборени. Още повече, че от данните по преписката е видно, че оспорващият е бил уведомен, че имота е частна общинска собственост и следва да бъде освободен доброволно, за което е даден едномесечен срок. Срокът за доброволно освобождаване е изтекъл на 26.07.2020 г.,

като към тази дата жилището не е било освободено. Освен това обитаващите го лица не са реагирали на поканата за доброволно изпълнение. Логична последица от установеното владение на имот, частна общинска собственост, без правно основание е освобождаването му, което ако не се извърши доброволно, следва принудителното му изземване от собственика. Следователно, дори и да се приеме, че е допуснато нарушение на чл.26 АПК, то същото се явява несъществено, доколкото неуведомяването на адресите за проведеното административно производство не е повлияло и не би могло да повлияе ефективно върху съдържанието на акта, видно и от проведената защита на интересите им в съдебното производство по обжалване на заповедта, която безспорно е била съобщена своевременно. В този смисъл е практиката на ВАС /Решение №12886/20.10.2020 г., постановено по адм. д. №4127/2020 г./.

Издаденият административен акт не противоречи на материалноправни разпоредби. Процесната заповед е издадена на основание чл.65, ал.1 и ал.2 ЗОБС, като е прието, че имотът се държи без правно основание. Твърденията на оспорващия, че имотат се държи като собствен по наследство от баща му не се доказаха в хода на съдебното производство, доколкото не се установи, че е бил налице договор за покупко-продажбата му. Напротив, установи се, че сключването на такъв е отказано. Следователно, макар да е била налице заповед за продажба на имота и цената да е била заплатена, правото на собственост не е преминало върху посочените купувачи, доколкото е отказано сключването на договор с тях. Именно договорът за покупко-продажба на имота е документът, въз основа на който правото на собственост преминава от продавача на купувача. Липсата на такъв договор, както и на друг документ, въз основа на който адресатите на оспорената заповед да държат имота, води до извода за липса на основание за владението му. Предвид това посоченото в заповедта като фактическо основание за издаването ѝ “държи недвижимия имот без правно основание” отговаря на действителното положение. Установи се, че недвижимият имот, по отношение на който е разпоредено изземване на основание чл.65 ЗОБС е частна общинска собственост, с оглед на издадения АЧОС. С оглед на изложеното съдът счита, че за административния орган са били налице материалноправните предпоставки за издаване на акт по чл. 65, ал. 1 ЗОБС, според който текст общински имот се изземва въз основа на заповед на кмета на съответната община/район, когато се владее или държи без основание.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е материално законосъобразна, поради което жалбата против нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.143, ал.3 АПК когато съдът отхвърли оспорването, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. В хода на процеса ответникът е представляван от юрисконсулт, изготвил писмено становище по жалбата. Предвид разпоредбите на чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ на ответника следва да бъде присъдена сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство, осъществено от юрисконсулт.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд –

София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. К. М. от [населено място], депозирана чрез адвокат П. Х. А. от САК срещу Заповед №РМЛ20 – РД48–7/05.08.2020 г. на Кмета на Район „М.“ – СО, с която на основание чл.65, ал.2 ЗОС и чл. 34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община е разпоредено да се из земе общинско жилище, находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] от оспорващия и от К. К. М., които го държат без правно основание. ОСЪЖДА Т. К. М. от [населено място] да заплати на Столична община разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: